

Hunde fra Verdens Tag

Familien Wolffhechel og Bjerager, Roskilde, har tilbragt fire år i Nepal. Det bærer deres hundehold præg af - det består nemlig af tre tibetanske mastiffer, som er hjembragt fra de fjerneste dele af Nepal. For nylig blev familien udvidet med to kuld hvalpe

Af Tine Luther
Foto: Poul Bjerager og
■ Wiegaarden/Tine Luther

Hvalpene betragter interesseret den store jernfugl.

Da Dia Wolffhechel og Poul Bjerager og deres børn, Sofie og Frederik, drog til Nepal i begyndelsen af 1990'erne var det for fire måneder. Disse fire måneder endte med at blive et eventyr på fire år, hvor Dia og Poul arbejdede med forskelligt udviklingsarbejde. Derfor fik de et hav af oplevelser - og de lærte en speciel hunderaçe at kende.

Kathmandus hunde

- Vi boede i Kathmandu, hvor der er et væld af hunde, fortæller Dia. - Byen er fuld af herreløse hunde, som det gør ondt i sjælen at se på. Nepaleserne har et andet forhold til dyr, end vi danskere har. Principielt slår de aldrig et levende væsen ihjel, så der humper usle hunde rundt, som for eksempel er blevet kørt over. Men også de hunde, der tilhører mennesker, lever et andet liv end danske hunde. I Nepal bliver de fleste hunde behandlet som andre husdyr, og de bliver ikke inviteret inden for i husene.

Dia og Poul havde ikke haft hund, inden de rejste af sted, men på grund af indbrud i Kathmandu besluttede de sig for at anskaffe en til at holde ubudne gæster fra døren. - Nogle danskere forærede os et gadekryds, som faktisk havde været en tur i Danmark. Der trivedes den imidlertid ikke, fordi den var vant til det søde, frie liv. Derfor fik den en enkeltbillet tilbage til Nepal. Det synes vi var ret flot gjort - familien kunne jo bare have valgt at lade hunde aflive.

Tibetanske mastiffer

I Kathmandu blev Dia og Poul præsenteret for eksemplarer af den tibetanske mastiff hos forskellige udenlandske bekendte. - Disse hunde var opdrættet i kenneler og var stort set af samme type, som dem man ser i Europa, fortæller Poul. - De er noget større end mastifferne fra Himalaya, som jo egentlig er "den ægte vare". Hundene fra Himalaya er mellemstore - på størrelse med golden retrievere.

Den tibetanske mastiff fungerer som vagt- og hyrdehund i Tibet og den tibetanske del af Himalaya, fortsætter Poul. - I de afsides områder findes der stort set ikke andre hunde end disse, og racen siges at være en af verdens ældste. Hundene minder om de nordiske spidshunde - dog har de hængende øren. De findes i forskellige farvetyper: Black and tan, sort og den mere sjældne gyldne farve. Der ses dog også ↷

De små hvalpe måtte bæres det meste af turen ned gennem bjergene.

hvide og "spottede" eksemplarer samt nogle med grå stænk.

Nu skal det være

I forbindelse med sit arbejde skulle Poul kort før hjemrejsen til Danmark deltage i en ekspedition til det øvre Dolpo, som er det sværest tilgængelige område i Nepal Himalaya. At nå frem til Dolpo kræver en meget anstrengende rejse til fods, hvorunder to pas i godt 5000 meters højde skal passeres. - Det øvre Dolpo er totalt afsondret, og gennem hundreder af år er Dolpos variant af den tibetanske mastiff

udviklet, fortæller Poul. - På grund af det barske klima og manglen på føde har befolkningen formentlig udvalgt sunde og mindre mastiffer. Hundene er generelt i pæn stand, og jeg tror, at det hænger sammen med den begrænsede mængde fødevarer, der er til rådighed. Det bevirker, at folk tænker sig om og ikke har flere hunde, end der er brug for.

Dia og Poul havde ikke bestemt sig for at anskaffe sig en tibetansk mastiff, selvom de var fascinerede af racen. - Men det havde nu ligget lidt i baghovedet på mig, at det kunne være spændende at få et eksemplar, som vi kunne bringe med hjem til Danmark, smiler Poul. - Da jeg stod i en ganske lille bygd i 4200 meters højde, blev beslutningen taget. På "gaden" i sne og blæst fandt jeg to små tævehvalpe; en black and tan og en gylden. De lå tæt sammenslynget som et yin-yang-tegn og forsøgte at varme hinanden. De var ufattelig søde, og jeg kunne bare ikke stå for dem.

Poul skyder hvalpene til at have været omkring tre måneder gamle, da han fandt

dem. Det var en gammel kone, der ejede dem. Poul kunne ikke købe dem, for sådan foregår det ikke ude i bjergene! Nej, han kunne få dem og følge traditionen med at give en gave til gengæld. Han stak konen en pengegave og drog tilfreds af sted med sine hvalpe.

- Det var jo en meget spontan handling at anskaffe hvalpene, siger Dia. - Dybest set var det lidt uovervejet, og vi fik en del kommentarer med på vejen. Mange roste beslutningen, mens andre spurgte, om vi egentlig vidste, hvad vi gik ind til. Hvor store ville hundene for eksempel blive? Det kunne vi jo ikke rigtig svare på - og hvad så? Den spontane måde at handle på stammer fra den nepalesiske livsstil, som efterhånden var smittet lidt af på os. Man tager tingene meget afslappet - sådan: Nå, ja men det er sikkert meningen...

Hundenes rejse

Fra bygden, hvor hvalpene kom fra, var der ti dages vandring til den nærmeste lille landingsbane på en bjergside, beretter Poul. - Jeg havde egentlig forestillet mig, at hundene bare kunne følge med, men det var deres fysik slet ikke klar til. Jeg indså, at det var nødvendigt at bære hundene ned. Vores bærere kiggede lidt på mig, men det var jo en velkommen mulighed for at tjene en ekstra skilling, så de sikrede, at hvalpene kom ned til landingspladsen i god behold. De klarede turen fint, selvom de blev udsat

for store klimaforandringer undervejs. Hjemme i Kathmandu blev hvalpene budt velkommen af resten af familien, hvorefter kongens dyrlæge, dr. Shrestha, tilså dem. Poul ringede også hjem til en dansk dyrlæge, som fortalte ham lidt om mastifferne. - Jeg fik blandt andet at vide, at vi skulle regne med, at hundene ville vokse sig enormt store. Det resulterede i, at vi vel hjemme i Danmark investerede i en alt for stor bil og et alt for stort hegn omkring haven. Siden har vi forsket lidt i de tibetanske mastiffer på internettet og i diverse bøger, og vi er faktisk aldrig stødt på store eksemplarer bortset fra de kennelopdrættede.

Stortrives i Danmark

Hvalpene blev fløjet med hjem til Danmark, hvor de faldt fint til. De er nærmest majestætisk rolige, og især den ene er vagtsom. Samtidig er de fantastisk tolerante og børnevenlige. Dia og Poul har forsøgt sig med nogle måneders hundetræning, men de tilslutter sig egentlig udsagnet om, at racen er "selvopdragende" og meget nem at have med at gøre. - Rent praktisk er de også nemme, fortæller Poul. - De fælder kun en gang årligt og er meget renlige. Vi har aldrig behøvet at vaske dem, og vi børster dem kun i forbindelse med fældning.

Dia fortæller, at familien har fået mange positive reaktioner herhjemme på deres hunde. - Deres temperament overrasker. De er meget sindige og afbalancerede. Desuden synes mange, at de har udviklet sig til nogle utrolig smukke hunde.

De tibetanske mastiffer er kun i løbetid en gang årligt. Dia og Poul havde spekuleret lidt på, at det kunne være spændende at få hvalpe på tæverne. - Deres størrelse passer os godt, så vi havde ikke lyst til at få dem parret med en stor europæisk hanhund, fortæller Dia. - Da vi sidste år planlagde en tur til Nepal for at gense landet og vores bekendte, spøjte tanken om at bringe en han med tilbage.

Området, tæverne kom fra, var i mellemtiden blevet lukket af politiske årsager, så der kunne ikke blive tale om at skaffe en han derfra. Familien fløj til et nabodistrikt, Mustang, og under opholdet der havde de antennerne ude efter en hanhund. - Vi

brugte seks dage på at ride rundt til nogle små landsbyer, hvor ingen turister ellers kommer. I en afsides bygd fandt vi en dejlig han, som vi bragte med os tilbage på hesteryg.

I X-registret

Nu har familiens sidste Nepal-tur båret frugt. Med en uges mellemrum fødte tæverne hver et kuld hvalpe i februar. I den forbindelse kontaktede Poul DKK for at høre, om organisationens hvalpelister. De hjembragte mastiffer har naturligvis ikke stambøger, men Poul og Dia aftalte med DKK, at deres hunde skulle racevurderes af DKK's repræsentant for at blive indført i DKK's X-registret; en form for "for-register" for hunde uden kendte aner, som er på vej ind i det etablerede system. Begge tæverne står nu i registret, og når hvalpene er fire måneder, skal deres racetypiskhed vurderes med henblik på optagelse i X-registret. Tævernes optagelse i X-registret betyder, at de kan benyttes i avl med almindeligt stambogsførte tibetanske mastiffer. I tredje generation kan hvalpene overføres til den almindelige hundestambog. ■

Ved redaktionens afslutning havde Dia og Poul endnu enkelte hvalpe til salg. Tlf.: 46 35 55 65.

Den nybagte hvalpefader.

- Vores tibetanske mastiffer har udviklet sig meget positivt herhjemme, siger Dia.

- Hundene spreder en atmosfære af harmoni og værdighed, og deres temperament minder om ånden og stemningen i Dolpo Himalaya, mener Poul, som sidder med tæverne Sero (rød/gul på tibetansk) og Nakpo (sort).

Sofie og Frederik har stor glæde af hundene - og omvendt. Her hygger de sig med hvalpene.

